

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 października 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, po rozpoznaniu sprawy z powództwa Agencji Nieruchomości Rolnych w W. przeciwko A. S. o zapłatę (sygn. akt III C 930/16) oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1217 zł, tytułem kosztów procesu.

Sąd Rejonowy oparł powyższe rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych:

Pozwany prowadzi działalność gospodarczą na terenie powódki położonym w S. przy ul. (...).

Pozwany, za zgodą powódki, korzystał z energii elektrycznej dostarczanej do zajmowanego przez niego obiektu przez spółkę (...), związaną umową z powódką. Pozwany zobowiązany był uiszczać należności za zużytą energię wg wskazań podliczników, przy czym powódka wystawiała mu za dany miesiąc najpierw fakturę opiewającą na planowane zużycie energii, a następnie - rzeczywiste zużycie.

Powódka w dniu 14 maja 2015 roku wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) - na kwotę 318,97 zł za zużycie energii elektrycznej w okresie od 31 marca 2015 roku do 30 kwietnia 2015 roku przy uwzględnieniu przedpłaty za kwiecień 2015 roku w wysokości 174,37 zł. W dniu 22 maja 2015 roku pozwany zapłacił powódce przelewem kwotę 318,97 zł, wskazując w tytule wpłaty numer ww. faktury.

W dniu 16 czerwca 2015 roku powódka wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 199,05 zł za planowane zużycie energii elektrycznej w czerwcu 2015 roku.

Powódka w dniu 14 lipca 2015 roku wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 6,43 zł, za zużycie energii elektrycznej w okresie od 1 do 30 czerwca 2015 roku przy uwzględnieniu przedpłaty za czerwiec 2015 roku, w wysokości 199,05 zł. W dniu 22 lipca 2015 roku pozwany zapłacił powódce przelewem bankowym kwotę 6,43 zł, wskazując w tytule wpłaty numer ww. faktury.

W dniu 16 lipca 2015 roku powódka wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 201,25 zł za planowane zużycie energii elektrycznej w lipcu 2015 roku. Należność tą pozwany zapłacił 3 sierpnia 2015 roku przelewem bankowym wskazując w tytule wpłaty numer ww. faktury. Powódka w dniu 12 sierpnia 2015 roku wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) za zużycie energii elektrycznej w okresie od 1 do 31 lipca 2015 roku, wskazującą na nadpłatę w wysokości 7,60 zł, przy uwzględnieniu przedpłaty za lipiec 2015 roku w wysokości 201,25 zł.

W dniu 17 sierpnia 2015 roku powódka wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 189,57 zł za planowane zużycie energii elektrycznej w sierpniu 2015 roku. Powódka w dniu 14 września 2015 r. wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) za zużycie energii elektrycznej w okresie od 1 do 31 sierpnia 2015 roku, na kwotę 46,94 zł, przy uwzględnieniu przedpłaty za sierpień 2015 roku w wysokości 189,57 zł. W dniu 5 października 2015 roku pozwany zapłacił powódce przelewem bankowym kwotę 46,94 zł wskazując w tytule wpłaty numer ww. faktury.

W dniu 18 września 2015 roku powódka wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 239,12 zł za planowane zużycie energii elektrycznej we wrześniu 2015 roku. Powódka w dniu 12 października 2015 roku wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) za zużycie energii elektrycznej w okresie od 1 do 30 września 2015 roku wskazującą na nadpłatę w wysokości 25,11 zł, przy uwzględnieniu przedpłaty za wrzesień 2015 roku, w wysokości 239,12 zł.

Analogiczne faktury powódka wystawiała pozwanemu w poprzednich okresach.

W dniu 28 października 2015 roku powódka sporządziła kierowane do pozwanego wezwanie do zapłaty na kwotę 1071,12 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za niezasadne.

Sąd I instancji miał na uwadze, iż pozwany zobowiązał się uiszczać powódce należności za energię, której zużycie ustalane było na podstawie wskazań podlicznika, przy czym powódka najpierw wystawiała pozwanemu za dany miesiąc fakturę opiewającą na prognozowane zużycie, a następnie - po dokonaniu odczytów podlicznika - fakturę za rzeczywisty pobór energii.

Powódka domagała się zapłaty należności ujętych w fakturach dołączonych do pozwu w zakresie określonym w załączonym doń wezwaniu do zapłaty, przy czym po zapoznaniu się ze sprzeciwem pozwanego od nakazu zapłaty rozszerzyła powództwa.

Sąd zważył, że roszczenie powódki wynikało z umowy i jego wartość nie przekraczała 10.000 zł, skutkiem czego było, że sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, w którym to tego rodzaju zmiana powództwa była niedopuszczalna.

Rozważając, czy roszczenie w kształcie zgłoszonym w pozwie zasługiwało na uwzględnienie Sąd pierwszej instancji dostrzegł, że pozwany podniósł zarzut zaspokojenia objętych pozwem roszczeń, co zgodnie z art. 6 k.c. winien był udowodnić. Pozwany przedłożył potwierdzenia przelewu należności wskazanych w fakturach VAT nr (...). Fakt zapłaty należności wskazanej w fakturze VAT nr (...) został potwierdzony przez powódkę w fakturze VAT nr (...), w której odnotowano dokonanie przedpłaty równoważnej tej należności, analogicznie - zapłata należności wskazanej w fakturze VAT nr (...) została potwierdzona w fakturze nr (...), a zapłaty należności wskazanej w fakturze nr (...) - w fakturze nr (...). Sąd dostrzegł, iż o ile faktury VAT nr (...) opiewają na „planowane zużycie energii elektrycznej” to w powiązanych z nimi fakturach VAT nr (...) ujęta jest już pozycja „przedpłata”, a nie „planowane zużycie”. Takie sformułowanie oznacza, że zapłata w określonej w tej pozycji kwocie została już dokonana. Nadto w fakturze VAT nr (...) jest mowa wręcz o nadpłacie. Gdyby pozwany nie uregulował należności wynikającej z faktury VAT nr (...), powódka nie wykazywałaby w powiązanej z nią fakturze VAT nr (...) nadpłaty, lecz poczyniłaby adnotacje, z których wynikałoby, że pozwany posiada nadal niedopłatę związaną z nieuregulowaniem faktury za planowane zużycie energii.

Jak podkreślił Sąd pierwszej instancji, pozwany w tytułach przelewów wskazywał na poczet której z faktur dokonuje zapłaty, zatem powódka nie była uprawniona do zaliczania wpłat na rzecz innych należności (art. 451 k.c.). Z żadnego dowodu przedłożonego przez powódkę nie wynika, by pozwany akceptował stosowany przez nią sposób rozliczania wpłat, co mogłoby skutkować przyjęciem, że istniał w tym zakresie consensus stron.

Uwzględniając powyższe Sąd Rejonowy uznał, że pozwany wykazał fakt zaspokojenia roszczeń powoda objętych pozwem, a to skutkowało oddaleniem powództwa w punkcie I. wyroku.

O kosztach postępowania w punkcie II wyroku orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka i zaskarżając wyrok w części - co do kwoty 603 zł, wniosła o jego zmianę, poprzez zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz należności w wysokości 603 zł oraz zasądzenie na rzecz powódki kosztów postępowania za obie instancje w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi apelująca zarzuciła sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez uznanie, że pozwany zapłacił należności wnikające z faktur nr (...) z tytułu planowanego zużycia energii odpowiednio w miesiącach: czerwiec, sierpień i wrzesień 2015 roku w łącznej kwocie 602,63 zł na tej podstawie, że powiązane z nimi faktury rozliczeniowe nr (...), (...) i (...) zostały pomniejszone o te same kwoty określone jako „przedpłata” pomimo, że powód zaprzeczył faktowi zapłaty, a pozwany nie przedstawił dowodów zapłaty należności.

W uzasadnieniu podniesiono, iż w toku postępowania powódka zaprzeczyła faktowi zapłaty ww. faktur wyjaśniając przy tym, że w fakturach rozliczeniowych należność za faktycznie zużytą energię została pomniejszona o wartość faktury zaliczkowej. Powódka czyniła tak dlatego, ażeby dwukrotnie nie obciążać pozwanego kwotą za zużytą energię, która została już ujęta w fakturze zaliczkowej, doręczonej pozwanemu i zaksięgowanej przez powódkę. Zdaniem apelującej, nie dowodzi to żadną miarą, że pozwany uiszczył należności wynikające z faktur zaliczkowych. Co więcej

pozwany nie sprostął ciężarowi dowiedzenia, że tzw. faktury zaliczkowe zapłacił, nie dołączając do sprzeciwu od nakazu zapłaty dowodów zapłaty tychże faktur – tak jak to uczynił w przypadku faktur rozliczeniowych - co oznacza, że nie było po stronie pozwanego przeszkód w przedstawieniu dowodów zapłaty tychże faktur. Skarżąca podkreśliła, że zarówno „przedpłata” jak i „planowane zużycie” nie są instytucjami prawa cywilnego, z którymi ustawodawca łączy określone skutki. Nomenklatura używana przez powoda w wystawionych przez siebie fakturach nie dowodzi w żaden sposób, wbrew odmiennej ocenie Sądu, że pozwany zapłacił należności określone jako „planowane zużycie” lub „przedpłata” skoro z żadnych powodów przedstawionych przez obie strony sporu to nie wynikało.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej jedynie w niewielkim zakresie okazała się być uzasadniona.

Tytułem wyjaśnienia na początku godzi wsie zauważyć, iż powodowa Agencja Nieruchomości Rolnych w W. pierwotnie wniesionym w niniejszej sprawie powództwem, powołując się na załączone do pozwu dokumenty w postaci faktur VAT oraz pisma z dnia 28 października 2015 roku stanowiącego ostatecznie wezwanie do zapłaty (k. 8-17), domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego A. S. łącznej kwoty 1071,12 zł, bez odsetek ustawowych lub umownych (k. 3 verte), tytułem zaległości w płatności należności za zużytą energię elektryczną w miesiącu kwietniu 2015 roku oraz w okresie od czerwca 2015 roku do września 2015 roku. Celem wykazania podstawy i wysokości dochodzonego pozwem roszczenia powódka załączyła do pozwu następujące faktury VAT: nr (...) z dnia 14 maja 2015 roku, nr (...) z dnia 16 czerwca 2015 roku, nr (...) z dnia 14 lipca 2015 roku, nr (...) z dnia 16 lipca 2015 r., nr (...) z dnia 31 lipca 2015 r., nr (...) z dnia 17 sierpnia 2015 roku, nr (...) z dnia 14 września 2015 roku, nr (...) z dnia 18 września 2015 roku oraz nr (...) z dnia 12 października 2015 roku.

W reakcji na stanowisko zajęte przez pozwanego w sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, powódka złożyła oświadczenie w przedmiocie modyfikacji żądania pozwu w ten sposób, iż wskazała, że domaga się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego świadczenia w łącznej kwocie 1114,43 zł tytułem płatności wynikających z wyżej wskazanych faktur VAT, a nadto z tytułu faktury nr (...) z dnia 9 grudnia 2014 roku oraz faktury nr (...) z dnia 8 kwietnia 2015 roku (k. 49 i 51).

Jak trafnie jednak zauważył Sąd pierwszej instancji, taka zmiana powództwa – zarówno w zakresie zmiany podstawy faktycznej dochodzonego roszczenia (wskazanie nowych faktur), jak i wystąpienia z nowymi żądaniami (dochodzenie kwoty wyższej od pierwotnie żądanej i zgłoszenie roszczenia odsetkowego nieobjętego żądaniem pozwu) - była w niniejszym postępowaniu niedopuszczalna. Z uwagi, bowiem na charakter i wysokość roszczenia objętego żądaniem pozwu, przedmiotowa sprawa była rozpatrywana w postępowaniu uproszczonym, zaś stosownie do dyspozycji przepisu art. 505⁴ § 1 k.p.c., w takim postępowaniu, zmiana powództwa jest niedopuszczalna. Przepisów art. 75-85 oraz art. 194-196 i art. 198 nie stosuje się.

Z tych względów oraz zgodnie z art. 321 § 1 k.p.c., sąd był w rozpatrywanej związany żądaniem zgłoszonym przez powoda pierwotnie w pozwie (ne eat iudex ultra petita partium). Nie mógł zatem wbrew pierwotnemu żądaniu powoda (art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.) zasądzić czegoś jakościowo innego albo w większym rozmiarze czy też zasądzić powództwo na innej podstawie faktycznej niż wskazana przez powoda. Podkreślić trzeba, że związanie sądu granicami żądania obejmuje nie tylko związanie co do samej treści (wysokości) żądania, ale także co do uzasadniających je elementów motywacyjnych. Żądanie powództwa określa, bowiem nie tylko jego przedmiot, lecz także jego podstawa faktyczna. W związku z tym zasądzenie sumy pieniężnej, mieszczącej się wprawdzie w granicach kwotowych powództwa, lecz z innej podstawy faktycznej, stanowi niedopuszczalne orzeczenie ponad żądanie (vide wyrok SN z dnia 18 marca 2005 roku, II CK 556/04, wyrok SN z dnia 7 listopada 2007 roku, II CSK 244/07, wyrok SA w Łodzi z dnia 21 października 2014 r., I ACA 707/14 i wyrok SA w Katowicach z dnia 16 maja 2014 roku, I ACa 86/14).

W związku z powyższym rzeczą Sądu orzekającego w niemniejszej sprawie było dokonanie zasadności oceny żądania powoda dotyczącego zapłaty wyłącznie kwoty 1071,12 zł, która to należność wynikać miała z załączonych do pozwu faktur VAT numer (...) z dnia 14 maja 2015 roku, (...) z dnia 16 czerwca 2015 roku, (...) z dnia 14 lipca 2015 roku, (...) z dnia 16 lipca 2015 roku, nr (...) z dnia 31 lipca 2015 roku, nr (...) z dnia 17 sierpnia 2015 roku, (...) z dnia 14 września 2015 roku, (...) z dnia 18 września 2015 roku i (...) z dnia 12 października 2015 roku obejmujących zobowiązania pozwanego z tytułu zużycia energii elektrycznej za okres kwietnia oraz od czerwca do września 2015 roku.

Przy czym nie można tracić z pola widzenia tego, że w myśl art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Z jednoznacznego brzmienia cytowanego przepisu wynika, iż choć sąd odwoławczy jest sądem merytorycznym, gdyż dokonuje własnych ustaleń faktycznych, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji przez skarżącego i kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, to jednak czyni powyższe tylko w zakresie, w jaki orzeczenie sądu zostało przez któregokolwiek z uczestników zaskarżone (por. postanowienie SN z dnia 21 maja 2014 r., II CZ 8/14).

Jak wskazuje analiza apelacji powoda, zaskarżył on orzeczenie Sądu I instancji wyłącznie co do kwoty 603 zł, domagając się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego tejeże należności. Z uzasadnienia apelacji w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości wynika, że na obecnym etapie postępowania Agencja Nieruchomości Rolnych w W. dochodzi od pozwanego A. S. zapłaty już tylko z tytułu następujących faktur VAT:

1. nr (...) z dnia 16 czerwca 2015 roku, opiewającej na kwotę 199,05 zł;
2. nr (...) z dnia 17 sierpnia 2015 roku, opiewającej na kwotę 189,57 zł;
3. nr (...) z dnia 18 września 2015 roku opiewającej na kwotę 214,01 zł (powód dochodzi kwoty z tej faktury pomniejszonej o nadpłatę wynikającą z faktury VAT nr (...) w kwocie 25,11 zł, k. 80).

W świetle powyższego oraz ograniczeń wynikających z przepisu art. 378 § 1 k.p.c., rzeczą Sądu odwoławczego rozpatrującego apelację strony powodowej było, zatem dokonanie oceny, czy w świetle przedłożonego przez strony do akt sprawy materiału dowodowego oraz prezentowanych przezeń w toku postępowania stanowisk procesowych, możliwe jest ustalenie, że istotnie powódce przysługuje względem pozwanego roszczenie o zapłatę należności na łączną kwotę 603 zł, mającą wynikać z faktur VAT nr (...).

Rozważając tą kwestię Sąd Okręgowy miał na uwadze, iż jak trafnie ustalił w tej mierze Sąd pierwszej instancji, między stronami istniało porozumienie (umowa) co do tego, że pozwany zobowiązał się uiszczać na rzecz powódki należności za energię elektryczną pobieraną w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej na terenie nieruchomości stanowiącej własność powódki, położonej w S. przy ul. (...). Pozwany zobowiązany był uiszczać należności za zużyty energię według wskazań podliczników, przy czym powódka najpierw wystawiała mu za dany miesiąc fakturę opiewającą na planowane zużycie energii (tzw. faktura zaliczkowa), a następnie już po dokonaniu odczytu licznika, wystawiała na jego rzecz fakturę VAT obejmującą rzeczywiste zużycie prądu.

Z załączonego do pozwu materiału dowodowego wynikało, że powódka w dniu 16 czerwca 2015 roku wystawiła fakturę zaliczkową nr (...), obejmującą kwotę 199,05 zł tytułem planowanych kosztów zużycia prądu w miesiącu czerwcu 2015 roku (k.9]. Z tytułu należności wynikających z tej faktury, po uwzględnieniu rzeczywistych kosztów zużycia energii i uiszczonych przez pozwanego przedpłaty, do zapłaty pozwanemu pozostawała jeszcze kwota 6,43 zł (vide: faktura VAT nr (...); k. 10).

Następnie w dniu 17 sierpnia 2015 roku powódka wystawiła pozwanemu fakturę zaliczkową nr (...), opiewającą na łączną kwotę 189,57 zł, tytułem planowanych kosztów zużycia energii elektrycznej w miesiącu sierpniu 2015 roku (k. 13). Z tytułu należności wynikających z tej faktury, po uwzględnieniu rzeczywistych kosztów zużycia energii i

uiszczonej przez pozwanego przedpłaty, do zapłaty pozwanemu pozostawała jeszcze kwota 46,94 zł (vide: faktura VAT nr (...), k. 14).

Dalej w dniu 18 września 2015 roku strona powodowa wystawiła pozwanemu fakturę zaliczkową nr (...), opiewającą na kwotę 239,12 zł, tytułem planowanych kosztów zużycia energii elektrycznej w miesiącu wrześniu 2015 roku (k.15). Z tytułu należności wynikających z tej faktury, po uwzględnieniu rzeczywistych kosztów zużycia energii i uiszczonej przez pozwanego przedpłaty, po stronie pozwanego powstała nadpłata w kwocie 25,11 zł (vide: faktura VAT nr (...), k. 16).

W świetle powyższych dokumentów należało stwierdzić, że po stronie pozwanego istnieje zadłużenie z tytułu płatności tychże Faktur VAT na łączną kwotę 28,26 zł (46,94 zł + 6,43 zł – 25,11 zł).

Jednocześnie mając na uwadze okoliczności faktyczne rozpatrywanej sprawy Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że pozwany pomimo spoczywającego na nim z mocy przepisu art. 6 k.c. obowiązku dowodowego nie wykazał w tym postępowaniu, ażeby uiszczył na rzecz powódki te ostatnie należności wynikające z tychże faktur. Choć przedłożył potwierdzenie przelewu wskazujące na zapłatę kwoty 46,94 zł tytułem faktury VAT nr (...) roku, to jednak skoro strony zasadniczo przedpłaty czynione przez pozwanego zaliczały na poczet rozliczenia danego miesiąca, to należy założyć, iż takie było porozumienie stron w tym zakresie i w związku z tym w sprawie nie mógł mieć zastosowania art. 451 § 1 k.c. w myśl którego dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Cytowany przepis ma charakter dyspozytywny i znajduje zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy strony nie postanowią inaczej. Tymczasem w niniejszej sprawie takie ustalenia między stronami niewątpliwie miały miejsce.

Jako całkowicie niewiarygodne jawią się twierdzenia powódki, że pozwany nie opłacił dołączonych do pozwu faktur zaliczkowych. Sprzecznym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego byłoby w takiej sytuacji wystawianie faktur za dany okres rozliczeniowy, gdzie od kosztów rzeczywistego zużycia odliczano wartość zaliczki i powstawała niedopłata, względnie nadpłata. Zwłaszcza ta ostatnia sytuacja, która wystąpiła w przypadku faktur nr (...), gdzie w tej ostatniej stwierdzono wystąpienie nadpłaty sprzeciwia się przyjęciu, jak tego chce powódka, że wystawianie faktur rozliczeniowych było całkowicie niezależne od opłacania przez pozwanego bądź nie faktur zaliczkowych. Zmieniennym jest, że powódka w reakcji na stanowisko pozwanego zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty usiłowała doprowadzić do zmiany powództwa, w tym w szczególności jego podstawy faktycznej w taki sposób, aby wpłaty jakich pozwany dokonywał na poczet faktur zaliczkowych dołączonych do pozwu, zaliczyć na należności za inne okresy. Także względem na takie stanowisko procesowe pozwanej przemawia za koniecznością uznania, że pozwany w okolicznościach sprawy faktycznie opłacił przedmiotowe faktury zaliczkowe.

Mając na uwadze wszystko powyższe Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w zakresie punktu I. jego sentencji w ten sposób, iż zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 28,26 zł (bez odsetek ustawowych za opóźnienie, gdyż pierwotnie wniesiony w sprawie pozew takiego żądania nie obejmował). Zważając, iż powódka w tym postępowaniu domagała się zapłaty od pozwanego łącznej kwoty 1071,12 zł, powództwo w części przewyższającą zasądzoną należność zostało w tym punkcie oddalone.

Jednocześnie konieczna okazała się modyfikacja rozstrzygnięcia zawartego w punkcie II. sentencji zaskarżonego wyroku w przedmiocie kosztów procesu, o czym orzeczono na podstawie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. w myśl którego, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Zważywszy, iż powódka domagała się zasądzenia na jej rzecz kwoty 1071,12 zł, a powództwo ostatecznie zostało uwzględnione jedynie co do kwoty 28,26 zł, Sąd Odwoławczy przyjął, iż strona powodowa okazała się być stroną wygrywającą to postępowanie co do 3 % dochodzonego roszczenia, a pozwany wygrał sprawę w 97 % i w takim zakresie każdej ze stron należał się zwrot poniesionych kosztów procesu. Mieć w tym zakresie należało na uwadze, że w toku procesu powódka poniosła koszty w łącznej kwocie 407 zł, na którą składały się: 30 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł

tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 360 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika w osobie radcy prawnego – ustalone na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804). Biorąc pod uwagę stosunek w jakim powódka wygrała spór, należy jej się zwrot w kwocie 12,21 zł (3 % z kwoty 407 zł). Z kolei pozwany poniósł łącznie tytułem kosztów procesu wydatki na poziomie 377 zł, w tym tytułem wynagrodzenia swego pełnomocnika 360 zł - ustalone na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800) – oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, a biorąc pod uwagę wynik procesu, należy mu się zwrot w zakresie kwoty 365,69 zł (97 % z kwoty 377 zł). Po stosunkowym rozdzieleniu kosztów między stronami ostatecznie zasądzono od powódki na rzecz pozwanego kwotę 353,48 zł (365,69 zł – 12,21 zł) tytułem kosztów procesu.

Tak argumentując Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok, o czym orzekł jak w punkcie 1. sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie, w jakim z przyczyn opisanych już powyżej, nie doprowadziła do zmiany zaskarżonego orzeczenia, apelacja strony powodowej została oddalona, o czym na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono w punkcie 2. sentencji wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 3. sentencji wyroku - na podstawie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. Sąd Okręgowy rozstrzygając o zasadach poniesienia przez strony kosztów procesu miał na uwadze, iż powódka zaskarżyła orzeczenie Sądu I instancji jedynie w części – co do kwoty 603 zł. W tej sytuacji oraz uwzględniając wysokość ostatecznie zasądzzonego na rzecz powódki świadczenia, przyjąć należało, iż pozwany wygrał spór przed sądem odwoławczym w 95 %, a powódka okazała się stroną wygrywającą co do 5 % dochodzonego roszczenia, i w takim zakresie każdej ze stron należał się zwrot kosztów postępowania apelacyjnego. Powódka w toku tego postępowania poniosła łącznie koszty w kwocie 165 zł, na które składały się opłata od apelacji w wysokości 30 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 135 zł - ustalone na podstawie § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 ww. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, z czego 5 % wynosi 8,25 zł. Z kolei pozwany poniósł jedynie wydatek w postaci wynagrodzenia swego pełnomocnika w kwocie 135 zł (ustalone na podstawie § 6 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie), co biorąc pod uwagę, iż wygrał to postępowanie w 95 %, nakazuje przyjęcie, iż należy mu się zwrot z tego tytułu kwoty 128,25 zł. Po stosunkowym rozdzieleniu kosztów między stronami ostatecznie zasądzono od powódki na rzecz pozwanego kwotę 120 zł (128,25 zł – 8,25 zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Sławomir Krajewski.